

MILJÖBILDER

Nr 2 mars 2012, Årgång 13

Första skoldagen

Jag, lilla jag, hade nu blivit så stor så att jag skulle börja skolan. Mina båda systrar som var tre respektive sex år äldre än jag var ju erfarna skolelever och skulle följa mej till skolan och se till att jag hamnade rätt. Vi gick till fots och efter tjugo minuter ungefär var vi framme. Då sa de till mej att jag bara skulle gå till det låga gula tegelhuset rakt fram så skulle jag komma rätt. Jag gick dit och där var en lärarinna i blå dräkt som ropade att de som skulle börja i klass 1a skulle följa med henne och då gjorde jag det. Jag satte mej längst bak i hörnet vid fönsterväggen. Så började fröken ropa upp namn och vissa var där och svarade "ja" medan vissa inte var där och då blev det namnet sagt tre fyra gånger och så sa fröken t ex att Hans är alltså inte här. Fröken fortsatte att ropa upp namn tills hennes papper var slut och då sa hon att vi alla var välkomna till skolan i morgon igen och att vi nu kunde gå hem. Men jag då? Jag hade ju inte blivit uppropad! Vad skulle jag göra? Jag vågade inte tala om det för då kanske jag hade fått smisk, utan jag smög mej därifrån och gick hem.

Då jag närmade mej huset där vi bodde såg jag att min mamma höll utkik åt vägen till och då hon fick syn på mej gick hon och öppnade dörren.

När jag var inom hörhåll frågade hon var jag varit.

- I skolan, sa jag.
- Det har du inte varit, sa hon. Rektorn har ringt och frågat varför du inte kommit till uppropet idag.

Jag bedyrade att jag varit där men att ingen ropat upp mej. Då sa min mamma att det är allvarligt att skolka redan första skoldagen och att jag borde skämmas.

Nästa dag gick jag till skolan igen med mina systrar och de följde mej till klassrummet märkt med 1a på en liten skylt på dörrkarmen.

- Här är det, sa de.
- Visst, sa jag, det var här jag var igår också.

Då sa min äldsta syster att det är fult att ljuga... Jag gick in och satte mej på samma plats som dagen innan. Fröken sa att vi skulle lära oss skriva vårt eget namn idag för det skulle stå på vår övningsbok. Hon delade ut böckerna och gick runt och hjälpte alla att skriva. När hon kom till mej och fick höra mitt namn så sa hon:

- Oh, är det här du är?! Du ska ju inte gå i den här klassen utan i 1b.

Så följde mej fröken in till klassrummet intill och sa att

hon hittat Harald. Den nya fröken som var klädd i mörkgrönt frågade var jag varit igår. Jag sa att jag varit i klassrummet intill men det förnekade fröken i blått. De två fröknarna viskade något om att jag ljög och måste gå och prata med rektorn. Väl där frågade rektorn om jag tyckte det var roligare att göra andra saker än att gå till skolan. Då sa jag att jag varit i skolan igår men att jag inte blivit uppropad. Då ställde rektorn en massa frågor och till slut sa han att han trodde på mej och att han trodde att allt skulle ordna sig till det bästa.

Då jag kom hem talade jag om vad som hänt och att jag nu gick i klass 1b. Då sa min mamma att det då måste stå fel i kallelsen för hon minns mycket väl att det stod 1a i den kallelse de fått. Då bad min far att få se pappret och så läste han "...kallas härmed Harald Gaunitz till skolgång i klass 1b..."

Hur gick det i skolan? är kanske en rimlig fråga men jag flyttar mej tillbaka till Åtvidaberg. Min mor hade fått ett brev från mormor i Linköping och där stod att min sex år äldre syster skulle skickas "hem" med tåget till Åtvidaberg och det förutsattes att någon mötte henne vid

Om adressaten ej finns på vidstående adress v.g. återsänd tidningen med uppgift om den nya adressen.

stationen. Min syster Gudrun hade fått bo hos mormor för att mor inte "orkade med" tre barn. Gudrun hade alltså gått i skolan i Linköping och fått sitta och titta på de rumssökande som alla vardagar kom till hennes stora lägenhet och satte sig i hallen och väntade på sin tur. Mormor hyrde även ut egna rum i sin stora lägenhet, Platensgatan 14. På eftermiddagarna hade mormor tid för Gudrun. Förresten gick ju Gudrun, så småningom, i småskolan på förmiddagarna.

Men hon skulle alltså komma hem. Familjen skulle givetvis möta henne men vi kom iväg för sent. När vi kom ut på stora landsvägen tittade min far på klockan och sa att tåget redan anlänt. På långt håll såg vi en person tvekande komma gående. Glasögon, ja, men hon hade en kappa på sig som jag inte kände igen. Till slut var hon så nära så att vi såg hennes ansikte... Jag frågade då: "Är det hon???" Min mor svarade tafatt: "Jag vet inte!" Men det var hon. Min mor sa då att hon tyckte att Gudrun varit så duktig som kunnat ta sig hela vägen från Linköping till Åtvidaberg alldeles själv. Gudrun sa att hon gråtit när det inte varit

någon som mötte henne på stationen. Någon tant hade försökt trösta henne...

Gudrun hade fått en ny vinröd kappa av mormor istället för den slitna gröna... När jag, flera år senare pratade med Gudrun om denna händelse sa hon att hon känt sig förvisad och inte tillhörig familjen. Jag sa då att jag känt likadant fast om mej själv. Jag fick ju inte vara hemma efter skolan utan skulle vara hos Birgers eller Lundins... Dessutom hade jag och Anita funderat på vad som skulle hända om jag själv skulle gått och anmält mej hos Barnavårdsnämnden. Det hotade ju mor med dagligen. Vi kom fram till att mor antagligen skulle tycka att detta vore skönt. Då skulle hon ju slippa slå oss och slita ut sig på sådant... Töreboda, Gudrun rymde hemifrån; Signes sjukdom och död, klockan som ringde...; Margita; Enhetsskolan hotade, fick gå i Mariestad; isen...; Grannen Kenneth var inte fin nog, inte Kurt heller...; Östlunds förklaring av termometern, lufttomt ovanför spriten...; Jorden var varm p.g.a. trycket; Provade att trycka mot bänkens skiva men ingen värme kändes; Realskolan i Växjö, mobbad p.g.a.

min dialekt; Anita gick ur stadskyrkan, palaver...; Fjärrskådaren; mikroskoppen; Gudruns drömmar; Mitt D i uppförande; LM i Sthlm; jobba med reläsatser till pensionen...; Östersundsfabriken, ingen styrning...;

Jag har haft grannar som vrålar åt sina barn och slår dem. Min tidning har behandlat flera sådana fall och det är lika obehagligt varje gång... Det är inte heller en lätt uppgift att få sociala myndigheter att fatta vad det är frågan om. I vissa fall har de ansvariga handläggarna själva sociala problem som blockerar. Men de sociala myndigheterna ska givetvis inte behöva kopplas in t ex om det blir problem på ett företag. Där borde arbetsledningen vara lyhörd och ta tag i ev. problem med mobbning etc. Om man tar Ericsson, Östersundsfabriken som exempel så underblåste ju oftast arbetsledningen uppkomna problem. Även sektionschefer och platschefer kunde själva delta i förföljelsen av anställda som egentligen inte gjort annat än att påpeka hur inkompetent företagsledningen i Östersund var.

Sänd gärna in synpunkter och kommentarer på innehållet i denna tidning. Har du andra idéer till innehåll så kom med tips eller skriv ihop något själv. Din identitet är skyddad av det s.k. meddelarskyddet. Tidningen förbehåller sig rätten att avkorta och redigera inkomna artiklar. Du som kritiserar i tidningen har rätt till replik. Inga artiklar honoreras. /Redaktionen

MILJÖBILDER NR 2 mars 2012, ÅRG. 13
Redaktör: Harald Gaunitz
Adress: Storgatan 61 C, SE-831 33 Östersund
E-brev: RotfrukterHotmail.com (snabela efter r) eller RotFruktterYahooCom
(Punkt efter t och snabela efter r och punkt efter oo)
Internetsida: <http://www.miljobilder.com>
Tryck: Harald Gaunitz
Ansvarig utgivare: Harald Gaunitz

Original framställt på PC och tryckt på laserskrivare
Eftertryck tillåts om källan anges.

Tidningen utkommer minst fyra gånger per år.
Lösnummerpris 40:-
Prenumerationspris 120:- Inbetala beloppet på plusgirokonto 124 59 17-8 och ange namn och adress på inbetalningskortet och att det gäller prenumeration.